

Szerkesztési iroda:
Béassai utca 60. sz. alatt,
hová a lap szerkesztésének
illető közlemények
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-
dása, hová a hirdetések és
előfizetési pénzek bérmen-
tesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap,
a háromszéki „Háziipar-egylet“

és a s.-sztyörgyi „önkéntes tűzoltó-egylet“ hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
ként kétszer:
szórdán és szombaton
Előfizetési feltételek:
helyben házhozordva vagy
vidékre postán küldve:
Egész év . . . 6 ft. — kr.
Fél év . . . 3 ft. — kr.
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petisorsút, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlő sora 15 kr.

Oroszországnak veszni kell.

Előtűnik fekszik több bukaresti s néhány más városból küldött levél, a melyekből konstatálhatjuk, hogy Románia hadserege nemcsak rongyos, hanem rosszul fegyverzett és nyomoru lelkekből áll; szakasztott mása a beözönlött orosz hadseregnek. Ugy néz ki e két sereg, mintha nem is a civilizált XIX. század katonáiból állana. Már feltűnik is elég vakmerőség, hogy ily néppel, mely fegyverét csak a kancsukától való félelemből hordozza — győzni lehessen.

Egyik levelezőnk írja, a Romániából kijövő egyes menekültek bizonyítják, hogy az oláhok és oroszok már több helyen kezdték gyakorlatni szokott mesterességüket, a rablást. A romániai németek, magyarok, zsidók nem is félnek egyébtől, mint ezen hatalmas seregek rablásaitól. Egy kiéhezett hadseregtől várni nem is lehet, hogy másképp cselekedjék, mert Oroszország nagy garral hirdetett hatalma oda lehet, de a hatalmak legnagyobbika, a has mindig uralkodni fog.

Legrosszabbul mégis a magyarországnak van dolga, kiket erőszakkal befognak katonának, a magyarnak, mely mindenféle szidalmazásnak, kelemetlenségeknek ki van téve.

Bátran mondhatjuk, hogy a jól fegyverzett dőlmezett és tapintatosan vezérelt török sereg nemokára azon helyzetben lesz, hogy a foglalásra, prédára ment csöcséket egy fogja rendre utasítani, hogy Európa bálmulni fog rajta.

Hogy ezen jóslatunk beteljesül, annak igazolására nem kell egyebet felemlitenünk, mint azt, hogy Oroszországnak nem áll hatalmában sem a keleti, sem az ázsiai harctérre más természetű hadsereget szállítani, mint a milyenel Romániát elég kegyes volt szerencsétlenni.

Nem szólhatja fegyverbe — ha agyában van még tör egy kis helyes és okos gondolatra — lengyel és német truppjait, mert azok ott igen könnyen támadókká válhatnak. Vagy bizhatik-e az orosz kormány lengyel seregeiben akkor, midőn Konstantinápolyban már a lengyel legio felállítására a felhívás megjelent?

Győzhet-e Oroszország akkor, midőn nincs Európában egyetlen szövetségese, melyre biztosan számíthatna. Ha egyes kormányférfiak, ki tudja, minő indokból hisznek is Oroszország győzelmében, ha más-kép nem, de legalább erkölcsileg támogatják is őket, vajjon támogatja-e a nép? Nem. Az európai közvélemény elítéli az orosz jogsértést, melyet akkor követett el, midőn a párisi szerződésnek figet mutatott. Ki tagadja, hogy e jogsértés elkövetése nem kicsinylése az európai diplomáciának. A közvélemény zsoldjába soha nem állhat oly tendenciáknak, melyek a népek leigázása, a nemzetek jogainak megsértése felé törek-szenek. Midőn Oroszország az első hazug szót ki-mondta, hogy a keresztények érdekeit meg védni

keleten: akkor sirjához az első lapát földet felfe-szítette.

A közvélemény Angolhonban követeli a kormány-tól, hogy az hatalma egész súlyával az európai egyen-súly érdekében Oroszország ellen sikra szálljon.

Magyarország közvéleménye tiltakozik minden oly politika ellen, mely hivatva lenne Törökország integritását sértetni, és nem fogad el semmi agresszív célt. Németország hatalom, azt elhiszük, és ha a német közvélemény megengedné, hajlandó is lenne Oroszország célját támogatni, de ez esetben oly dü-fést kapna oldalbortól közél Franciaországtól, hogy Vilmos császár kezei közül Elzász és Lothringia, a császári koronával együtt kiesne. Az ily dolgokban Németország igen szemes, azért épenséggel nem hisz-szük, hogy tényleges szerepre ez idő szerint vállal-koznék.

Ily körülmények közt kétfőre számíthatunk: vagy képes lesz a török sereg egymagára az orosz-román csordát visszaszorítani és egy kis emberségre tanítani, és akkor mi Ausztria-Magyarország érdekei-inkben sértné nem leszünk, — vagy nem lesz képes ellent állani, és akkor minden félhatalmos nyilatkozta-tok dacára Angolhon és Ausztria-Magyarország akció-ba lép és úgy fogjuk Oroszországot benecégési küze-pette rendre utasítani, hogy a leendő tüke fejében, mint 1854-ben, ha egyéb nem is, egy kis határ-kiiga-zítás fog történni — Krim körül.

Hogy Németország ez időkt szerint nyugton ma-radjon, arról Bismarck gondoskodott Elzász és Loth-ringia okkupációja által.

* Zágráb, máj. 9. Albrecht főherceg fogadtatása itten impozáns volt; minden ház lobogókkal és ko-szorúkkal volt díszítve. Az ünnepiézen ékesített pálya-udvarban Mazuriancs bán, a posta- és távírdra igazga-tói, a polgármester, a községi tanács és a tábornoikkar várták a főherceget. A perronon egy díszszácz zené-vel volt felállítva. Midőn a vonat berobogott a zene-ka-r a néphymnust játszá s a községnek élénk zsvió kiáltással üdvözölte. A főherceget egy nyitott terem-ko-szából kilépte után a bán üdvözölte, hangsúlyozva a föltti örömet, hogy a jubileum alkalmából kifejezett írásbeli szerencsekívánatokkal szóval is ismételheti. A főherceg köszönetét fejezte ki és megígérte, hogy az ország loyális érzelmeit legfelsőbb helyen tolmácsolni fogja. Ezután Andreyevics polgármester a város nevé-ben üdvözölte a főherceget. A császár örömmel fogja hallani, hogy a hű Zágrábra mindenkoron építhet. — Ezután cercele tartatott. Az ut a városon keresztül diad-almenethez hasonlított; a szálloda előtt a főherceget egy polgári zenekar fogadta, mely előbb a néphym-nust s ez után az orosz hymnust játszá. A szállodában az érsek bemutatta a clerust, a bán

aránt szeret s épen a nőket, az alig szerethet eget lángolóan, kimondhatatlanul.

Ugy van. De én azért jobban szeretek, lángolóbban imádok, mint például az, ki — engedelmet ké-rek — talán épen csupán kedves barna olvasónóm személyét tünteti ki érzelmével.

„Az már nem igaz!“
Nem vitatkozom. S hogy tisztázam rendkívüli érzelmemet leplezetlenül s röviden kinyilvánítom, hogy én a szép nőket nem egyszerre, hanem időnként, egy-másután szoktam szeretni,
„Hütn! csábító!“ — szinte hallom felzúgni a vádat körültem.

Tessék elhinni, hogy én egyik se vagyok. Hütn len nem voltam azért, mert a nők voltak mindig tütle-nek hozzám. S nem is csábítottam el senkit az élet-ben, mivel engemet még eddig — s ezt egész komo-lyan mondom — rendszeren a nők csábítottak el.

„Szép, de lehetetlen! Miféle férfiu ez, hogy nem ő a nőnek, hanem neki a nők vadászák k-gyét?“
Egyszerű és közönséges. A ki nem ismer, annak hiába mondom ezt. Aki pedig ismerősöm, az tudja a tapasztalásból.

En kedves olvasónóm épen ezért nem is fogom bemutatásomra pazarolni az időt, hanem ehelyett el-mesélem az én vándorló szerelmemet.

* * *
— Uram! ön udvariatián.
— Asszonyom! ez súlyos vád.
— Nem; csak az igazság szava. Ön hozzám jár két hét óta minden nap. Olvas, beszél, és mindig minden képen mulattat, és ön mégis megérdemli haragomat!
— Haragját? En nem értem önt asszonyom.
— Hisz ép az a baj, hogy nem tud megérteni. Pedig én két hét óta nagyon is érthetően viseltem magamat.

E párbeszéd folyt köztem s Jámbofiné között egy nyári nap alkonyán.
De hát ki ki az Jámbofiné?

a hivatalnokokat s a polgármester a község tanácsot mutatta be. Három órákor ebéd volt, mely alatt a katonai zene játszott. Este a várost kivilágítják.

* Bukarest, május 12. A tegnapi éjjeli ülésben tárgyalattott Stolofajnu interpellációja a török bombázások elleni rendszabályok ügyében. Hosszu vita után 58 szóval 29 ellen következő napirend fogadtatott el. »A kamara látva, hogy Törökország támadó fellépésével szétszakította ama köteléket, melyek Romániát Törökországhoz fűzték, midőn megnyitotta az ellenségeskedéseket, s már román ügyek felelnek a török hadüzenetre — a garancia hatalmak igazságérzetére támaszkodik, melyek a párisi szerződésben Románia politikai fejlődését megóvták; egyzersmind felhatalmazza a kormányt minden rendszabályt megragadni, melyek Románia lételét biztosítják, s neki megengedik, hogy a béke után ama jól körülírt állást elfoglalja, mely lehetővé teszi neki, hogy minden függési viszonytól szabadon történeti hivatását a keleten be-fejezze.

* Kalafat és Widdin közt erős tüzelés folyt törökök és oroszok közt. Az orosz sáncok Kalafatban szétronattak, az oroszok koncentráltnak Bralában és erősítik Gyurgyevót.

* A török katonák Oltenicánál egy román őrház felgyújtottak, két török monitor támogatta Oltenica és Turtukája közt a tüzet. Török Turtukája felgyújtottak, az ágyu-telepeket visszavonták.

* Krimben lázadás ütött ki.

* Izmail negyven ezer kurddal orosz területre tör.
* A perzsaik fenyegetőznek. Mint Szentpétervárról írják: Törökországban k o m o l y baja gyűlt nonsokára a perzsákkal. Csak azt várja a perzsa királyok királya hogy a muszkák diadalt arassanak Anatóliában, legott háboruba száll a török ellen. A török kénytelen lesz erejét megosztani, hogy a szent árnyékának támadása ellen figyelő hadtestet állíthasson fel. A perzsa haderő imez: Enbal ud Daule az éjszakai hadsereget vezényli, mintegy 16,000 főnyi hadtestet. Ezenkívül 12,000 főnyi lovassággal és 52 üteggel bír. Kirminschiban 4 dandár s 400 főnyi lovasság áll készen a támadásra 36 üteggel. A „bagdadi“ hadsereget Mehemed-es-Sultaneh vezényli.

* A tsetszenek fölkelése. A tsetszenek zavar-gásai nem valami kellemesnek hathatnak a muszkákra. Ezek a Tiflisbe vezető katonai uton laknak, mely a harcoló orosz seregek egyedül összekött pontja Oroszországgal. Ha tehát a tsetszenek ezen utat eltalálják rontani, a muszka seregek helyzete nagyon kényel-metlen. — A muszka távirat szerint 500 felkelő közül 350 harcceptelen lett és az oroszok csak 14 embert

Egy szép asszony, egy okos asszony. Felesége egy hivatalnoknak, kire nem érdemes a szót veszte-getni. En nem is tudom okát — pedig eleget törtem rajta a fejemet — hogy a szép menyecske miért vá-lasztott egy csodabogarat férjéül.

Hanem hát ez nem tartozik reám. A nők pedig sokkal okosabbak, hogyszem öknélkül tegyenek valamit. Bizonyára Jámbofinának is megvolt nyomatékos oka a férjváltásához nehéz művelétének keresztülvite-lében.

Elég az hozzá, hogy a szép menyecske a fennebbi szemrehányással illetett.

Megvallom: meglepett. Mert amint tetszik is tudni — fennebb említettem — hogy engemet a nők szoktak elcsábítani. Tehát ez föltelezi, hogy a kez-deményezés holmi pikans kalandok előidézésére tölem sohase származott s az én vétkemért a nők felelősök.

— Asszonyom! Ön vádol és nem tudom miért — szólék Jámbofinához kérdőleg.

— Istenem! de érthetetlen! — felelé majdnem boszankodva a szép asszony. — Ön nem édrevaló; hisz ha az lett volna, eddig bevallotta volna irántami szerelmét.

— Hogyan? — kérdém megütődve — Vajjon nem téved, asszonyom?

— Szeméi elárulják, s most akarom, hogy ajkai-val tolmácsolja előttem keblének magasztos érzelmét. — viszonzá szépen, gyöngéden megszorítva kezemet.

— Akarja? — kérdém nagy pathossal.

— Akarom! — felelé szeretetreméltó mosolylyal Jámbofiné.

— Szeretem! . . . Imádóm! . . . — han-goztatám s tédre ereszkedtem Romeoként az ujkori Julia előtt.

— Oh, de rövid! Oh, de egyszerű szerelmi val-lomás! — szóló egész kedveltenül a szép asszony, ki bizonyára egy szerelmes verset várt volna tőlem, mely amugy rügtönözve, a pillanat hatása alatt ajkaimról elröppjenen.

TÁRCA.

Vándorló szerelem.

— Tükördarabok. —
Irta Aigner Ferenc.

Valaki azt fogta rám, hogy én a szép nőket ki-vétel nélkül szeretem. Nem tudom, mivel érdemeltem meg e föltevést, de annyi bizonyos, hogy évek óta rabja vagyok annak az édes érzelmenek, mely üdvöt s boldogságot, kárhözátot és poklot egyaránt áraszthat a kebelre. S ha időnként nálam az érzelm tárgyát cserél, azt ne tulajdonítsák ingatlagságnak, változó-konyaságnak szép olvasónóm, hanem ama női játszi, enyelgő modornak, melynek hidjék el, hogy nem én vagyok első áldozata a földön.

Persze, ebből nem érhető az, miért mondotta rám vonatkozólag az a „valaki“, hogy én minden szép nőt szeretek.

Ugyan kérem, már hogys szeretném őket? — Avagy nem természet-e az embernek, hogy vonzódik, ragaszkodik ahoz, ami fontoság, ami csodálatos?

A nők — értem a szép nőket — mindig fontos-gsgek és csodálatosak.

Aki nem hiszi, forduljon a nőkhöz, tanulja ismer-ni, tanulja szeretni őket s akkor igazat ad nekem, hogy a nők kisebb-nagyobb mérvben mind szeretetre-méltók.

„No, no“ — szólhat állításom ellen valamelyik kékszemű, imádásra méltó teremts.
Es én e közbeszólást helyesenek találok. Merész voltam. Allításom nem terjedt a tisztelteméltó kivé-telekre is, pedig vannak nők, kik egy cseppet se sze-retetteméltók, s ezeket igazelmiten épen nem soroz-hatom az imálandók közé.

„De mégis ami sok, az sok“ — jegyezheti meg egyik hamis barna olvasónóm. „A ki mindenkit egy-